

Της υιοθεσίας τα καμώματα

/ Γνώμες

- **Του Αποστόλου Β. Νικολαΐδη, Ομότιμου Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών και Προέδρου του Ινστιτούτου «Ο άγιος Μάξιμος ο Γραικός»**

Υιοθεσία με απλά λόγια σημαίνει να βάζει κάποιος στη θέση του παιδιού, που ο ίδιος δεν έχει, ένα ξένο παιδί. Όσο απλό και αν ακούγεται αυτό άλλα τόσα οντολογικά και ηθικά ερωτήματα και προβλήματα προκαλεί. Βασική αιτία ο βιασμός ή η ανατροπή των φυσικών όρων που από τη φύση τους δεν επιδέχονται κοινωνικές, πολιτισμικές, ηθικές ή νομικές ερμηνείες, όπως δυστυχώς επιχειρείται το τελευταίο χρονικό διάστημα. Και επειδή αυτό το φαινόμενο έπαψε να είναι αποσπασματικό αλλά τείνει να αποκτήσει το χαρακτήρα του θεσμικά αυτονόητου, και μάλιστα με έναν επιτηδευμένο και καλά οργανωμένο τρόπο, θεωρούμε σκόπιμο να παραθέσουμε μια σειρά από σκέψεις που αποδεικνύουν το βαθμό εργαλειοποίησης της υιοθεσίας στο όνομα της woke ατζέντας.

-Η υιοθεσία από μόνη της παραβιάζει τους νόμους της φύσης. Για διάφορους λόγους που εκείνη γνωρίζει στερεί από κάποια ζευγάρια τη δυνατότητα της τεκνοποίησης, επισημαίνοντας με αυτόν τον τρόπο ότι η τεκνοποιία δεν αποτελεί δικαίωμα αλλά διακώνημα ζωής. Με το ίδιο σκεπτικό και η ατεκνία δεν συνιστά αδικία ή φυσικό κακό αλλά επίσης διακώνημα διαφορετικού όμως τύπου. Ένας που δεν έχει δικά του παιδιά για να αναλίσκει τις δυνάμεις του θα μπορούσε, όπως γράφουν και οι πατέρες της Εκκλησίας να αναλωθεί στη φροντίδα εμπερίστατων

παιδιών και άλλων αναγκεμένων συνανθρώπων, χωρίς αυτό να σημαίνει υποχρεωτικά και υιοθεσία. Γιατί ο μεγάλος ηθικός κίνδυνος εν προκειμένω είναι η διακονία να μετατραπεί σε εξουσία ή ιδιοκτησία. Με άλλα λόγια πάντα υπάρχει το ενδεχόμενο, η υιοθεσία να μην προσανατολίζεται στο απόλυτο συμφέρον των παιδιών αλλά στο ιδιοτελές συμφέρον των υποψηφίων «γονέων». Στην περίπτωση αυτή δικαιώνεται ο τελευταίος των εκπροσώπων της Σχολής της Φρανκφούρτης, G. Habermas, όταν μιλούσε για παιδική «δουλοκρατία». Αυτή είναι πρώτη μορφή εξαπάτησης των παιδιών. Να νομίζουν ότι όλα γίνονται γι' αυτά, ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: Τα πάντα για τους θετούς γονείς.

-Και επειδή αυτό το ενδεχόμενο, δηλαδή τα παιδιά να μην αποτελούν καρπούς ελευθερίας και αγάπης αλλά εργαλειοποιημένα ιδιοτελή αποκτήματα, δεν εμφανίζεται μόνο στην περίπτωση των υιοθεσιών αλλά και στην φυσιολογική διαδικασία αναπαραγωγής, είναι σημαντικό, τόσο για την πνευματική υγεία των γονέων όσο και κυρίως των παιδιών, να υπογραμμιστεί ότι, αν θέλουμε ελεύθερα παιδιά θα πρέπει αυτά να τα απελευθερώσουμε από τις επιθυμίες των γονέων. Και αυτό γίνεται με έναν και μόνο τρόπο: να τους επιτρέψουμε να είναι φυσικός καρπός της ανιδιοτελούς αγάπης και του αγαπητικού έρωτα των διαπιστευμένων στο Θεό και τους ανθρώπους γονέων τους και όχι αντικείμενα των πάσης φύσεως σκοπιμοτήτων. Με άλλα λόγια, τα παιδιά έρχονται όταν θέλει ο Θεός και η φύση, και όχι όταν θέλουν οι άνθρωποι. Γιατί με τα καμώματα των ανθρώπων της εποχής μας: αυθαίρετη απόφαση για αναπαραγωγή όταν το επιτρέψουν οι κοινωνικές, οικονομικές, επαγγελματικές, επιστημονικές, και άλλες συνθήκες, είναι δυνατόν όταν το θέλουν εκείνοι να μην το επιτρέπει η φύση, επειδή όλα πρέπει να γίνονται στην ώρα τους. Εδώ κάπου προκύπτει και το ζήτημα της υιοθεσίας. Όταν ήταν η ώρα για δικά μας παιδιά, εμείς ήμασταν απασχολημένοι, ή με κάποιο τρόπο τα αρνηθήκαμε. Δεν είναι βέβαια όλες οι περιπτώσεις τέτοιες, αλλά κάποιες είναι. Εδώ ακριβώς εντοπίζεται η δεύτερη μορφή εξαπάτησης: Προσπαθούμε να εξαπατήσουμε τους εαυτούς μας ότι εμείς είμαστε κυρίαρχοι του παιχνιδιού της τεκνοποίησης, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι εμείς είμαστε οι δημιουργοί και όχι ο Θεός διά της φύσεως με εμάς συνδημιουργούς.

-Ανεξάρτητα από τα κίνητρα της υιοθεσίας, αν αυτά είναι κίνητρα αληθινής αγάπης και αυτοθυσίας ή ιδιοτελή κίνητρα, η επιλογή της υιοθεσίας υπάκουε πάντοτε σε κάποιους αναφαίρετους βασικούς κανόνες, μεταξύ αυτών ότι το υιοθετημένο παιδί θα είχε ως θετούς γονείς, τον πατέρα και την μητέρα, οι οποίοι με κάποιο τρόπο θα αναπλήρωναν τους βιολογικούς γονείς, μια και οι δύο ρόλοι είναι αναντικατάστατοι, αν λάβουμε υπόψη την ψυχοβιολογία. Το ίδιο ισχυριζόταν μέχρι τώρα και οι κοινωνιολόγοι. Τελευταία όμως τα πράγματα άλλαξαν, ορίζοντας, και μάλιστα σχεδόν με τη βία, ένα καινοφανές πλαίσιο κατανόησης των

πρώην βιολογικών κανόνων: Τα φύλα δεν τα καθορίζει πλέον η φύση αλλά η κοινωνία και εσχάτως η ανθρώπινη προαίρεση. Και επειδή ούτε αυτό φαίνεται να επαρκεί, έχουμε κατάργηση των φύλων και μαζί τους κατάργηση των ρόλων τους και της θέσης τους στο θεσμό της οικογένειας. Για να υπάρχει οικογένεια δεν χρειάζονται πλέον οι δύο, άνδρας και γυναίκα, αλλά μπορεί να συγκροτηθεί και με δύο άτομα του ίδιου φύλου. Και για να μην είναι αυτό μετέωρο, απαιτήθηκε και νομική κατοχύρωση, στο όνομα της ισότητας: Αφού και τα δύο άτομα του ίδιου φύλου συγκροτούν «οικογένεια» δεν μπορεί αυτή να έχει λιγότερα δικαιώματα από τις συνήθειες, και μάλιστα τώρα που θεωρούνται ξεπερασμένες. Αυτά τα δικαιώματα έσπευσε να ικανοποιήσει και να θεσμοθετήσει κατά τρόπο αυθαίρετο και προκλητικό στη χώρα μας μια δεξιά κυβέρνηση, φέρνοντας βιαστικά και ανεξήγητα και ψηφίζοντας νόμο για το γάμο των ομοφυλοφίλων, βγαίνοντας μάλιστα από αριστερά στα λεγόμενα προοδευτικά ελληνικά αριστερά κόμματα, και παραβιάζοντας μια ολόκληρη παράδοση που ήθελε, τα δεξιά τουλάχιστον κόμματα να έχουν μεγαλύτερη εξάρτηση από τις παραδοσιακές αξίες από ό,τι τα αριστερά. Και επειδή όλο αυτό ξεσήκωσε πολιτική και κοινωνική θύελλα, πρόλαβε η δεξιά κυβέρνηση να διαβεβαιώσει τα κομματικά στελέχη και το λαό, ότι το μόνο που θεσμοθετείται είναι ο γάμος των ομοφυλοφίλων και σε καμιά περίπτωση η υιοθεσία, γνωρίζοντας πολύ καλά και η ίδια ότι πρόκειται για προκλητική εξαπάτηση, αφού με την πρώτη προσφυγή θα επιβαλλόταν και η υιοθεσία. Κάτι άλλωστε που έγινε με την τελευταία απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας.

-Με βάση λοιπόν τα νέα δεδομένα, που θεμελιώνονται στον δικαιωτισμό: Έχω δικαίωμα, άρα κάνω ό,τι θέλω, δικαίωμα στην υιοθεσία απέκτησαν και οι «οικογένειες» των ομοφυλοφίλων, χωρίς ωστόσο να υφίσταται καμιά από τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις τεκνοποίησης και υιοθεσίας. Αντίθετα κυριαρχούν τα παράδοξα και παράλογα: Ενώ τα μέλη τους επέλεξαν έναν τρόπο συμβίωσης οντολογικά μη αναπαραγωγικό, παρά ταύτα επικαλούνται το δικαίωμα στην απόκτηση παιδιών. Επιθυμία χωρίς κάποια βιολογική συνάφεια ούτε και προοπτική με έντονο το εγωιστικό στοιχείο. Επικαλούνται προσχηματικά ή ορίζουν υποκειμενικά το συμφέρον των παιδιών, στην πραγματικότητα όμως κινούνται άκρως ωφελιμιστικά, επιδιώκοντας με κάθε τρόπο την ικανοποίηση του δικού τους θελήματος ή, χειρότερα, τα μειοψηφικά αλλά οργανωμένα σχέδια μιας συγκεκριμένης κοινωνικής ελίτ για την κατάργηση των φύλων και των ρόλων που συνδέονται με αυτά. Πρόκειται για μια νέα μορφή εξαπάτησης της κοινωνίας και των ίδιων των παιδιών.

-Στο πλαίσιο αυτό τα υιοθετημένα παιδιά είναι υποχρεωμένα, χωρίς να το έχουν επιλέξει, να προσαρμόζονται βίαια σε ένα τεχνητό περιβάλλον με επιτηδευμένους, επιβεβλημένους και, το χειρότερο, συγκεχυμένους ρόλους. Ή ο ένας από τους δύο

όμοιους θα παίζει το ρόλο της μητέρας και ο άλλος του πατέρα, ή και οι δύο εναλλάξ, ή κανένας κανένα ρόλο, με το επιχείρημα ότι αυτά ανήκουν στο παρελθόν και επομένως δεν έχουν θέση στη νέα εποχή της ανυποληψίας του σωματικού ανθρώπου χάρη του τεχνητού μετανθρώπου, όπου παιδιά θα κάνουν και θα ανατρέφουν και τα ρομπότ. Και επειδή τα παιδιά από τη φύση τους, όπως και αν ήλθαν στη ζωή, αναζητούν πρότυπα, ανάγκη που κατά φυσικό τρόπο καλύπτεται κατεξοχήν στην οικογένεια, αυτού του είδους η «οικογένεια» των ομοφυλοφίλων τα εξαναγκάζει να αποδέχονται τα εξαναγκασμένα τεχνητά πρότυπα δύο ανθρώπων που πασχίζουν να υποκαταστήσουν τους ελλείποντες παραδοσιακούς ρόλους ή να τους καταδείξουν περιττούς, για να υποδείξουν τους εαυτούς τους ως τη μόνη διέξοδο απομίμησης με τα ευκόλως εννοούμενα αποτελέσματα. Εξάλλου είναι γνωστή η παροιμία: «Με όποιον δάσκαλο καθίσεις τέτοια γράμματα θα μάθεις». Γιατί, ποιος μπορεί να αφαιρέσει από κάποιους την υποψία, πως όλο αυτό γίνεται για να ριζωθεί και να αυξηθεί ένας καινούργιος τρόπος οικογενειακής ζωής με νέα «ήθη» και δηλωμένους ή και άδηλους στόχους.

-Και τώρα η στιγμή κάποιων ερωτημάτων:

*Είναι αρκετή η αγάπη, όπως ορίζεται σήμερα, να καλύψει το πλήθος των προβλημάτων που προκαλεί η υιοθεσία παιδιών γενικά, ιδιαίτερα από ομόφυλα ζευγάρια;

*Με ποιο δικαίωμα μπορεί κάποιος να αυτοαποκαλείται πατέρας ή μητέρα, όταν δεν έχει καμιά βιολογική συνάφεια προς το παιδί ή καμιά βιολογική δυνατότητα να γίνει;

*Πόσο πειστική μπορεί να είναι η απάντηση στο ερώτημα: Γιατί εγώ δεν έχω πατέρα και μητέρα όπως όλα σχεδόν τα παιδιά;

*Με ποιο δικαίωμα ένα παιδί στερείται πατρότητας και μητρότητας, αν δεχθούμε αυτά είναι αυστηρώς απαραίτητα για την ομαλή ανάπτυξη ενός παιδιού;

*Γιατί προτιμήθηκε από μια τέτοια τεχνητή οικογένεια και όχι από μια κανονική;

*Τελικά, αν το πρόβλημα της αναπαραγωγής και συνέχισης της ζωής μπορούσε να λυθεί έτσι, για ποιο λόγο ολόκληρο σχεδόν το κοσμικό και ανθρώπινο βασίλειο κινείται στη βάση της συνεύρεσης αρσενικού και θηλυκού και της σύμπραξής τους για μια ισορροπημένη ανάπτυξη της ζωής; Εκτός κι αν όλα αυτά είναι ένα τεράστιο λάθος και πρέπει να το αλλάξουμε!!! Αν αυτό δεν είναι ύβρις τότε τί είναι;

Η εύκολη απάντηση για την αντιμετώπιση όλων αυτών των υπαρξιακών

ζητημάτων είναι να τα χαρακτηρίσει ως παλαιά στερεότυπα και άρα μη έχοντα κάποια θέση στη σύγχρονη κοινωνία. Ωστόσο μια τέτοια δικαιολογία μπλέκει και μάλιστα συνειδητά τα κοινωνικά με τα βιολογικά και τα ανθρωπολογικά. Είναι σαν να χαρακτηρίζει κάποιος στερεότυπα την όραση, την ακοή, την αναπνοή, την κοινωνικότητα, την επικοινωνία, και όλα όσα αναφέρονται στο κατά φύσιν και την ταυτότητα του ανθρώπου.

Με τα παραπάνω κατ' ουδένα τρόπο επιχειρούμε να κρίνουμε ή να στιγματίσουμε ατομικές επιλογές, για τις οποίες ο καθένας φέρει και τις συνέπειες. Δεν μπορούμε όμως εύκολα να δικαιολογήσουμε τα εγκλήματα που διαπράττονται, και με τη βοήθεια της πολιτικής εξουσίας, σε βάρος του θεσμού της οικογένειας, όπως αυτόν τον καθόρισε ο Δημιουργός, η μητέρα φύση και οι δοκιμασμένοι αιώνιοι κοινωνικοί κανόνες. Και επειδή καμιά προκλητική στάση κατά του Θεού δεν θα τον κάνει να πάψει να κυβερνά τον κόσμο, καμιά εναντίωση κατά της φύσης δεν μένει αναπάντητη, αλλά και καμιά κοινωνία δεν θέλει, παρά τα όσα κοινωνικά παράδοξα επισυμβαίνουν, να αυτοκτονήσει, προσωπικά είμαι πεπεισμένος ότι κάποια στιγμή θα συλλειτουργήσουν και οι τρεις νόμοι: ο πνευματικός, ο κοινωνικός και ο φυσικός, και τότε αυτά που σήμερα μοιάζουν παντοδύναμα, θα αποδειχθούν ως οι μεγαλύτερες απάτες κατά της ανθρωπότητας, η οποία θα αποφασίσει να επανέλθει εκεί από όπου με απατηλό τρόπο η νέα εποχή υπέκλεψε τη σκυτάλη.